

[Gudme.]

videre behandling i udvalget støtte lovforslaget til en hurtig gennemførelse, hvilket forhåbentlig vil sige i løbet af en 8-10 dage.

Schlüter (KF):

Det er ikke med urette, at røster i de partier, som har ansvaret for dette lovforslag, har kaldt det den tredje- eller fjerdebedste løsning. Heri er jeg enig.

Forslaget må betragtes under 3 synsvinkler. For det første den samfundsøkonomiske, for det andet den statsfinansielle og for det tredje den praktiske udformning.

Når vi ser på det samfundsøkonomiske, er det indlysende, at der er behov for en politik, der modvirker stigningen i det danske omkostningsniveau. Vi står dårligere end de fleste andre lande, både når det gælder de sidste års stigninger i omkostningerne, og når det gælder det udenlandske underskud, der jo skal tilbagebetales og vendes til overskud.

Vi tror, at meget havde set bedre ud, hvis folketinget ikke gennem 2 år havde vendt det døve øre til det konservative folkepartis forslag om et tilbud til lønmodtagerne om i en ekstraordinært svær periode at ombytte nogle dyrtidsportioner med skattelettelse. Men ingen regering ville engagere sig i denne plan. Var regeringen gået ind for den tankegang, ville den måske i første omfang have mødt modstand f. eks. hos LO, men jeg er overbevist om, at fortsatte forhandlinger og fortsat agitation for tanken ville have overbevist først medlemmerne og derefter ledelsen om, at tanken er rigtig. Var den gennemført, havde vi i dag stået i en langt bedre samfundsøkonomisk situation.

Dermed er jeg ovre i den statsfinansielle virkning. Forligspartierne kunne i efteråret hurtigt nå til enighed om det kortsigtede og populære, momslettelsen og de store stats-tilskud. Men de deraf følgende upopulære ting, besparelserne og opsugningen af det enorme underskud på statsbudgettet, hvad med det? Det har man endnu ikke kunnet nå til enighed om. Vi aner intet om, hvordan disse problemer, der jo er lige så store, skal løses, om de i det hele taget vil blive løst. Det er en uforsvarlig politik.

Allerede ved finanslovforslagets første behandling i december påviste mit partis ord-

fører, at alle de checks, man nu sender befolkningen, er dækningsløse, for de betales jo ved at lade Nationalbankens seddelpresse trykke uden reel dækning, og Danmark er det land, der har dårligst råd til at følge den trafik, og vi er for resten nok det eneste, der gør det. Nationalbankens advarende ord for nylig havde en realistisk baggrund, for man kan ikke lade en snes milliarder kroner ligge og skvulpe i samfundsøkonomien uden skadevirkning. Det fører med sig, at ved den første den bedste uforudsete situation på pengemarkedet kan der komme en katastrofe.

Så kommer altså oven i købet dagens forslag, der koster 1.350 mill. kr. uden dækning gennem besparelser eller gennem pengeopsugning. Herved er der skabt en situation, hvor besparelser på 5 mia kr. — det, man forhandler om — næsten er som en dråbe. Der skal mere til, selv om vi naturligvis kan tillade os et vist kasseunderskud også i 1976 i den særlige situation, men vel at mærke kun hvis pengepolitikken er i orden, og den er i et syndigt rod.

Så kommer jeg til forslagens praktiske udformning, og lad mig sige det ligeud: dette forslag har et ringe indhold, og selv om der har været god tid, er det slet forberedt. I 1974 enedes stort set de samme partier om en ATP-løsning. Den havde svagheder, men den var nok enklere både for det offentlige og for den enkelte erhvervsdrivende. Nu kommer et forslag, som vil få det til at løbe koldt ned ad ryggen på enhver indehaver af virksomhed her i landet. Hvor man før fik sine penge beregnet og udbetalt af ATP, skal man nu selv ind i beregninger, der hverken er enkle eller fri for risiko. Man skal selv gøre sin ATP op for en måned, trække sin egen ATP fra, gange med 2,9, føre beløbet frem til fradrag på næste måneds kilde-skatteopkrævning eller endnu senere og påføre det den endelige afregning.

Så kommer statens arbejde; det er endnu ikke tilrettelagt, og det må jeg bebrejde ministeren. Vi står her med et højst halvfærdigt lovforslag, men meningen må jo være, at så skal staten kontrollere, om de trukne beløb passer, og er beløbet for lille, sker der ingenting, så er der ingen pligt til ændring, men er det beløb, der er trukket fra, for stort, skal der i hvert enkelt tilfælde tages stilling til, om der er tale om